

sonoffer – gavene omvendelse, tilgivelse, trøst og håp.¹⁷

Jo mer vi grunner på nadverdens betydning, jo mer hellig og meningsfylt blir den for oss. Dette er det en 96 år gammel far sa da sønnen hans spurte: “Pappa, hvorfor går du i kirken? Du ser ikke, du hører ikke, det er vanskelig for deg å gå omkring. Hvorfor går du i kirken?” Faren svarte: “Det er nadverden. Jeg går for å delta i nadverden.”

Måtte vi alle komme til nadverds-møtet forberedt til å ha “en virkelig åndelig opplevelse, et hellig fellesskap, en fornyelse for sjelen”.¹⁸

Jeg vet at vår himmelske Fader og vår Frelser lever. Jeg er takknemlig for anledningen nadverden gir oss til å føle deres kjærlighet og få del i Ånden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Se Lære og pakter 20:77.
3. Henry B. Eyring, “At vi må være ett,” *Lys over Norge*, juli 1998, 67.
4. Lære og pakter 20:77, 79.
5. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:22 (i Matteus 26:26, fotnote c, og i Veiledning til Skriftene).
6. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:24 (i Veiledning til Skriftene); se også Matteus 26:26–28; Markus 14:22–24; Lukas 22:15–20.
7. Se 3 Nephi 18:7, 11; Lære og pakter 20:75.
8. Se “Hvordan holder jeg min pakt om alltid å minnes Frelseren?” *Kom, følg med meg* Søndagsskolens undervisningsmaterieill; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Tro mot paktene: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 103–105.
9. Lære og pakter 20:77.
10. Johannes 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. Johannes 6:48.
13. Johannes 4:10.
14. 3 Nephi 20:8–9.
15. Lære og pakter 20:77.
16. 3 Nephi 9:14.
17. Jeg er takknemlig til Ann Madsen for hennes innsikt om dette prinsippet.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New*

Av eldste Chi Hong (Sam) Wong

i De sytti

Redning i samarbeid

For å hjelpe Frelseren må vi samarbeide i enighet og i harmoni. Ethvert medlem, enhver stilling og ethvert kall er viktig.

V i hører ofte president Thomas S. Monson si: “Rekk ut en hjelpende hånd.”¹ Det minner meg om en beretning i Det nye testamente. Det er en fullkommen illustrasjon av hvordan medlemmer og misjonærer kan samarbeide i enighet gjennom menighetsråd for å strekke seg ut og redde. Beretningen finnes i Markus 2:1–5. Jeg opplever at erfaringene Jesus brukte til å lære oss bestemte læresetninger eller prinsipper, alltid er de mest inspirerende og letteste å forstå.

En av personene i denne beretningen er en mann som var lam og ikke var i stand til å bevege seg uten hjelp. Denne mannen kunne ikke annet enn å bli hjemme og vente på å bli reddet.

I vår tid ville det kunne foregå slik. Fire personer utfører et oppdrag fra

biskopen om å besøke en mann som var lam. Jeg kan se for meg at en av dem kom fra Hjelpeforeningen, en fra eldstenes quorum, en fra Det aronske prestedømme, og sist, men ikke minst, en heltidsmisjonær. På forrige menighetsråd, etter å ha snakket sammen om enkeltpersoners behov, hadde biskopen delt ut “redningsoppdrag”. Disse fire fikk i oppdrag å hjelpe denne mannen som led av parese. De kunne ikke vente til han kom til kirken selv. De måtte dra hjem til ham og besøke ham. De måtte oppsøke ham, og det gjorde de. Mannen ble bragt til Jesus.

“De kom da til ham med en som var lam, som ble båret av fire mann” (Markus 2:3).

Rommet var imidlertid overfylt. Det var umulig å komme inn gjennom

døren. Jeg er sikker på at de prøvde alt de kunne komme på, men de klarte bare ikke komme seg gjennom. Det gikk ikke så glatt som planlagt. Det var hindringer på veien til "redningen". Men de ga ikke opp. De etterlot ikke den lamme mannen ved døren. De snakket sammen om hva de skulle gjøre – hvordan de kunne bringe mannen til Jesus Kristus for å bli helbredet. Arbeidet med å hjelpe Jesus Kristus å frelse sjeler var aldri for krevende for dem. De la en plan – ingen enkel plan, men de fulgte den.

"På grunn av folkemengden kunne de ikke få båret ham frem til Jesus. De brøt da opp taket over stedet der han var, og da de hadde fått en åpning, firte de ned sengen som den lamme lå på" (Markus 2:4).

De bragte ham opp på taket. Hvis vi antar at det ikke fantes noen ytre trapp de kunne bruke, må det ha tatt ganske lang tid å få alle sammen opp på taket. Jeg tror det kunne ha skjedd på denne måten: Den unge mannen fra menigheten klatret først opp på taket. Ettersom han var ung og full av energi, ville det ikke ha vært altfor

vanskelig for ham. Hans hjemmelærerledsager fra eldstenes quorum og den høye og sterke heltidsmisjonæren ville ha stått under og hjulpet ham opp. Hjelpeforenings-søsteren ville ha minnet dem på å være forsiktige og gitt dem oppmuntring. Mennene ville så ha brutt opp taket mens søsteren fortsatte å trøste mannen som ventet på å bli helbredet – på å kunne bevege seg på egen hånd og være fri.

Dette redningsoppdraget krevde at alle samarbeidet. I det avgjørende øyeblikk ville det kreve omhyggelig koordinering å senke den lamme mannen ned fra taket. De fire ville måtte samarbeide i enighet og harmoni. Det kunne ikke være noen uenighet blant de fire. De ville måtte senke den lamme mannen i samme tempo. Hvis en hadde sluppet ut tauet raskere enn de andre tre, ville mannen ha falt ut av sengen. Han kunne ikke holde seg fast på grunn av sin svekkede tilstand.

For å hjelpe Frelseren må vi samarbeide i enighet og i harmoni. Ethvert medlem, enhver stilling og ethvert kall

er viktig. Vi må stå sammen med vår Herre Jesus Kristus.

Til slutt ble den syke og lamme mannen lagt foran Jesus. "Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Sønn, dine synder er deg forlatt" (Markus 2:5). Jesus viste barmhjertighet mot ham og helbredet ham – ikke bare fysisk, men også åndelig: "Sønn, dine synder er deg forlatt." Er ikke det fantastisk? Skulle vi ikke ønske at det skjedde med oss også? Det gjør iallfall jeg.

Kjenner vi noen som er rammet av åndelig lammelse, noen som ikke kan klare å komme tilbake til Kirken selv? Han eller hun kan være et av våre barn, en av våre foreldre, en ektefelle eller en venn.

Nå som vi har så mange flere heltidsmisjonærer i hver enhet i Kirken, vil det være klokt av biskoper og grenspresidenter å gjøre bedre bruk av sine menighets- og grensråd. Biskopen kan be alle medlemmer av menighetsrådet komme med en liste over navn på personer som kan trenge hjelp. Menighetsrådets medlemmer vil rådføre seg omhyggelig med

hverandre om hvordan de best kan hjelpe. Biskoper vil lytte oppmerksomt til forslagene og gi oppdrag.

Heltidsmisjonærer er viktige ressurser for menighetene i dette redningsarbeidet. De er unge og fulle av energi. De elsker å ha en liste med navn på personer de kan jobbe med. De liker å arbeide sammen med menighetens medlemmer. De vet at dette gir dem gode muligheter til å finne noen. De er ivrige etter å opprette Herrens rike. De har et sterkt vitnesbyrd om at de vil bli mer lik Kristus når de deltar i dette redningsarbeidet.

Til slutt vil jeg fortelle dere om enda en skjult skatt i denne beretningen i Skriftene. Det står i vers 5: “Da Jesus så *deres* tro” (uthevelse tilføyd). Jeg hadde ikke lagt merke til dette før – *deres* tro. Vår samlede tro påvirker også andres velbefinnende.

Hvem var disse menneskene som Jesus omtalte? Det kan godt omfatte de fire som bar den lamme mannen, mannen selv, de som hadde bedt for ham, og alle som var der for å høre Jesus forkynne, og som jublet i sitt stille sinn for mirakelet som snart skulle finne sted. Det kan ha vært en ektefelle, en mor eller far, en sønn eller datter, en misjonær, en quorums-president, en Hjelpeforenings-president, en biskop eller en venn langt borte. Vi kan alle hjelpe hverandre. Vi skulle alltid arbeide ivrig for å hjelpe de trengende.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er en Gud som gjør mirakler. Jesus Kristus elsker oss alle, og har kraft til å frelse og helbrede, både fysisk og åndelig. Når vi hjelper ham i hans oppgave med å frelse sjeler, vil vi også bli reddet i prosessen. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. Se for eksempel Thomas S. Monson, “Vårt ansvar for å redde,” *Liahona*, okt. 2013, 5.

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Fri for evig til å handle på egen hånd

Det er Guds vilje at vi skal være frie menn og kvinner, i stand til å oppnå alle våre muligheter både timelig og åndelig.

William Shakespeares skuespill *Kong Henrik V* inneholder en nattscene i leiren til engelske soldater i Agincourt like før deres slag mot den franske armé. I det svake lyset og delvis forkledd, vandrer kong Henrik blant sine soldater uten å bli gjenkjent. Han snakker med dem og prøver å måle moralen og humøret blant sine alvorlig underlegne soldater, og fordi de ikke forstår hvem han er, er de oppriktige i sine kommentarer. I én samtale filosoferer de om hvem som har ansvaret for hva som skjer med menn i strid – kongen eller den enkelte soldat.

På ett tidspunkt erklærer kong Henrik: “Jeg tror ikke jeg kunne dø noe sted like tilfreds som i kongens selskap. Hans sak er rettferdig.”

Michael Williams svarer skarpt: “Det er mer enn vi vet.”

Vennen hans stemmer i: “Ja, eller mer enn vi skulle søke etter, for vi vet nok hvis vi vet at vi er kongens undersåtter. Om hans sak er urettferdig, vil vår lydighet mot kongen gjøre oss uskyldige.”

Williams tilføyer: “Hvis saken ikke er god, har kongen selv et tungt ansvar å bære.”

Ikke overraskende er kong Henrik uenig. “Enhver undersåtts plikt er til kongen. Men enhver undersåtts sjel er hans egen.”¹

Shakespeare forsøker ikke å avslutte denne debatten i stykket, og i en eller annen form er det en debatt som fortsetter helt til vår egen tid – hvem har ansvaret for det som skjer i vårt liv?

Når det går dårlig, har vi en tendens å skylde på andre eller til og med Gud. Iblant oppstår en følelse av berettigelse, og enkeltpersoner eller grupper prøver å flytte ansvaret for sin velferd over på andre personer eller på myndighetene. I åndelige spørsmål antar noen at menn og kvinner ikke trenger å strebe etter personlig rettskaffenhet – fordi Gud elsker og frelser oss “akkurat som vi er”.

Men Gud har til hensikt at hans barn skal handle i henhold til den moralske handlefrihet han har gitt dem, “så ethvert menneske kan være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag.”² Det er hans plan og hans vilje at vi er den viktigste beslutningstaker i vårt eget livs drama. Gud vil ikke leve livet for oss og heller ikke styre oss som om vi var